

POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach III Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący – Sędzia: SO Aleksandra Janas (spr.)

Sędziowie: SO Urszula Walenta

SR (del.) Miłosz Dubiel

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 1 lipca 2014r. sprawy

z powództwa (...) w W.

przeciwko A. K. i J. K.

o zapłatę

w przedmiocie skargi pozwanych o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim z dnia 16 marca 2012r., sygn. akt I C 696/11

na skutek zażalenia pozwanych

na postanowienie Sądu Rejonowego w Wodzisławiu Śląskim

z dnia 20 stycznia 2014r., sygn. akt I C 1817/13

postanawia:

uchylić zaskarżone postanowienie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Wodzisławiu Śląskim, pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego.

SSR (del.) Miłosz Dubiel SSO Aleksandra Janas SSO Urszula Walenta

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Rejonowy w Wodzisławiu Śląski odrzucił skargę pozwanych o wznowienie postępowania zakończonych opisany wyżej wyrokiem tamtejszego Sądu. Uznał Sąd, że skarga jest spóźniona ponieważ już w dniu 19 września 2012r. pozwani wiedzieli o wydaniu wyroku, co wynika z ich zażalenia na nadanie klauzuli wykonalności, wniesionego w sprawie I C 696/11. Rozstrzygnięcie zapadło w oparciu o art.401 § 1 k.p.c. w związku z art.410 § 1 k.p.c.

W zażaleniu na powyższe postanowienie pozwani zarzucili naruszenie art.410 § 1 k.p.c. w związku z art.407 § 1 k.p.c. poprzez ich nieprawidłową wykładnię i błędne zastosowanie polegające na przyjęciu, że uchybili terminowi do wniesienia skargi o wznowienie postępowania, podczas gdy o treści wyroku zapadłego w sprawie I C 696/11 dowiedzieli się w dniu 19 kwietnia 2013r., a skargę złożyli już w dniu 22 kwietnia 2013r. wraz z wnioskiem o ustanowienie pełnomocnika z urzędu, a nadto poprzez bezpodstawne przyjęcie, że skierowane przez nich zażalenie na postanowienie o nadaniu klauzuli wykonalności datowane na 19 września 2012r. świadczy o zapoznaniu się z treścią wydanego przeciwko nim orzeczenia, podczas gdy składając to zażalenie działali na podstawie zawiadomienia i pouczenia organu egzekucyjnego. Skarżący zarzucili nadto naruszenie art.407 § 1 k.p.c. w związku z art.168

§ 1 k.p.c. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na pominięciu okoliczności, że z daleko posuniętej ostrożności procesowej złożyli wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania na wypadek uznania przez Sąd, że termin ten nie został zachowany, a nadto poprzez odrzucenie skargi mimo nierozpoznania tego wniosku i pominięcie okoliczności, że ewentualne przekroczenie tego terminu nastąpiło bez winy pozwanych. W oparciu o powyższe zarzutu domagali się uchylenia zaskarżonego postanowienia i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania zażaleniowego.

Powód wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie od pozwanych kosztów postępowania odwoławczego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie musi odnieść skutek, choć nie wszystkie podniesione w nim zarzuty są zasadne.

W pierwszej kolejności – odnosząc się do zarzutu naruszenia art.410 § 1 k.p.c. w związku z art.407 § 1 k.p.c. - Sąd Okręgowy podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż złożenie skargi nastąpiło z naruszeniem trzymiesięcznego terminu, o jakim mowa w pierwszym z powołanych przepisów. Przewiduje on, że termin ten liczy się od dnia, w którym strona dowiedziała się o podstawie wznowienia, a gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji - od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub jej przedstawiciel ustawowy. Jak wynika z zażalenia pozwanych na postanowienie w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności wyrokowi zapadłemu w sprawie I C 696/11, pozwani powzięli wiadomość o tym wyroku w dniu 13 września 2012r. Podkreślenia też wymaga, że – choć nie sporządzono uzasadnienia wyroku - w swym zażaleniu pozwani podjęli merytoryczną polemikę ze stanowiskiem Sądu, które doprowadziło do uwzględnienia żądania powoda. Nie sposób zatem uznać, że nie wiedzieli o jego treści. Niezależnie od tego, interpretując ściśle art.407 § 1 k.p.c. trzeba uznać, że dla rozpoczęcia biegu terminu terminu do złożenia skargi o wznowienie postępowania wystarczające jest powzięcie przez stronę wiadomości o podstawie wznowienia. Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 23 listopada 2007 r., IV CZ 90/07, zgodnie z art. 407 k.p.c., początek biegu terminu do wniesienia skargi o wznowienie postępowania zależy od podstawy wznowienia. Jeżeli podstawę tę stanowi brak należytej reprezentacji, termin do wniesienia skargi biegnie od dnia, w którym o wyroku dowiedziała się strona, jej organ lub przedstawiciel ustawowy. Trzeba podkreślić, że termin, o którym mowa, biegnie od "dowiedzenia się o wyroku", a nie od "dowiedzenia się o treści wyroku". Wystarczające jest zatem, aby strona dowiedziała się o wydaniu wyroku, nie jest natomiast konieczne, aby dowiedziała się o jego treści, a tym bardziej o treści jego uzasadnienia. Z kolei w postanowieniu z dnia stycznia 2009 r., I PZ 39/08, Sąd ten wskazał, że w myśl art. 407 k.p.c. termin do wniesienia skargi o wznowienie postępowania w sytuacji, gdy podstawą jest pozbawienie możliwości działania lub brak należytej reprezentacji, rozpoczyna bieg od "dowiedzenia się o wyroku", a nie od "dowiedzenia się o podstawie wznowienia". Wystarczające jest więc, aby strona (jej pełnomocnik) dowiedziała się o wydaniu (ogłoszeniu) wyroku, a nie jest konieczne dowiedzenie się o treści wyroku.

Podsumowując – skoro najpóźniej w dniu 13 września 2012r. pozwani powzięli wiadomość o wydaniu wyroku, trzymiesięczny termin do złożenia skargi o wznowienie postępowania rozpoczął swój bieg w dniu 14 września 2012r., a zakończył w dniu 14 grudnia 2012r. Skarga została natomiast wniesiona w piśmie datowanym na 22 kwietnia 2013r. Podzielić bowiem trzeba pogląd skarżących, iż już to pismo należy potraktować jako skargę o wznowienie postępowania (choć nie spełniającą wszystkich ustawowych wymogów), skoro mowa w nim o pozbawieniu możliwości obrony.

Sąd Okręgowy podzielił jednak drugi z podniesionych w zażaleniu zarzutów. Zaskarżone postanowienie nie może się ostać ponieważ Sąd Rejonowy w ogóle nie odniósł się do wniosku pozwanych o przywrócenie terminu do złożenia skargi, a przez to nie rozpoznał istoty sprawy, czym naruszył art.407 § 1 k.p.c. w związku z art.168 § 1 k.p.c. Ostatecznie bowiem dopiero ocena czy uchybienie terminu było przez pozwanych zawinione czy też nastąpiło bez ich winy umożliwi ocenę podstaw do odrzucenia złożonej przez nich skargi o wznowienie postępowania.

Z podanych wyżej względów na podstawie art.386 § 4 k.p.c. w związku z art.397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji. W postępowaniu ponownym Sąd Rejonowy zbada czy w niniejszej

sprawie wystąpiły przesłanki, o jakich mowa w art.168 § 1 k.p.c., a następnie wyda stosowne rozstrzygnięcie.

SSR (del.) Miłosz Dubiel SSO Aleksandra Janas SSO Urszula Walenta